

Про досвід співпраці з Лікарняною касою Львівської залізниці розповіли делегати та гості конференції.

Рудольф Павлик, голова об'єднання ветеранів війни і праці Львівської залізниці:

— У ветеранській організації Львівської залізниці нині є 40 тис. ветеранів, а членами Лікарняної каси є лише близько 450 ветеранів. Я це кажу до того, що зараз є розмови, що на лікування ветеранів у середньому витрачається більше коштів, ніж у середньому на одного працюючого члена Лікарняної каси. Але не дуже така кількість пенсіонерів — це велике обтяження для Лікарняної каси, щоб робити обмеження для нас, яке зводиться до того, що пенсіонер матиме право лікуватися за кошти Лікарняної каси лише один раз на рік? Проблему однозначно треба вирішувати, бо ветерани платять 25 грн на місяць, а працюючі залізничники 33 грн. Щоб до нас не було претензій, думаю, ми погодимося також платити по 33 грн на місяць, але щоб мати однакові умови з працюючими членами каси. Не варто забувати, що пенсіонери — це люди, які зробили свого часу значний внесок у розбудову залізниці, тож зараз, я вважаю, заслуговують на нормальне лікування.

Валентин Корнелюк, голова профкому локомотивного депо Ковель:

— Ми вважаємо, що показником роботи Лікарняної каси є кількість скарг та подяк, які надійшли від її членів. У локомотивному депо Ковель скарг практично не було, а от подяк чимало. Це, власне, і є основний показник ефективності роботи Лікарняної каси. Ковельській вузловій лікарні у 2010 році Лікарняна каса виділила понад 1 млн грн. Цього було цілком достатньо для якісного лікування залізничників Ковельського вузла. Але із постійним зростанням цін на продукти харчування, були певні проблеми — ми не завжди вкладалися у ліміти коштів на придбання продуктів харчування.

Але нині хочу наголосити на такій проблемі, як відшкодування фінансових витрат членами Лікарняної каси на проведення складного і дороговартісного лікування чи операцій. Турбує те, що неможливо отримати кошти перед операцією. У локомотивному депо Ковель одному машиністу треба було замінити два серцеві клапани. Він консультувався у Львові, але ніхто за таку операцію не хотів братися. Машиніста скерували в лікарню ім. академіка Амосова в Києві. А там повідомили, що операція коштуватиме 70 тис. грн. І поки родина і ми на підприємстві збирали ці гроші — молодий чоловік помер. Таких випадків небагато, але вони є, і нам треба продумати, як допомогти людям у таких випадках. Мабуть, такі кошти має виділяти Лікарняна каса.

Колектив депо вважає роботу Лікарняної каси задовільною і 97 відсотків працівників депо бажають і надалі бути її членами.

Григорій Новак, інженер з безпеки руху Сарненської дистанції сигналізації і зв'язку:

— Я представляю Сарненський вузол. У нашій лікарні бракує апарату УЗД. За потреби обстеження працівники змушені їхати до Львова або платити гроші в інших лікарнях при проходженні медогляду. Я хотів би, щоб цей апарат закупили для залізничників, які фактично працюють у чорнобильській зоні. Турбує колектив проходження медогляду, згідно з 240-м наказом. Він говорить про те, що працівник має проходити медогляд раз на 3 роки. Я вважаю, що залізничники, які працюють на території, що входить до зони радіоактивного ураження після аварії на ЧАЕС, мали б проходити медогляди інакше. Є різні умови праці, і не потрібно всіх рівняти під одну лінію. Раніше постійно приїздили медичні автопоїзди, які обстежували наших працівників. Вважаю, що варто повернутися до цієї практики.

Члени Лікарняної каси не обізнані із порядком і переліком надання послуг. Пропоную зробити для кожного члена спеціальну пам'ятку.

Але загалом Лікарняна каса зарекомендувала себе якнайкраще, і вже є багато людей, що заздрають залізничникам, які мають гарантію якісного лікування.

Надія Мельник, заступник головного лікаря Івано-Франківської відділкової лікарні:

— Хочу відзначити позитивну роботу Лікарняної каси впродовж перших двох років її існування. Тепер ми на місцях можемо оперативно вирішувати складні питання, чого раніше не було. А що важливо, членами Лікарняної каси відшкодовують кошти за лікування, навіть якщо вони лікувалися не в залізничних лікарнях. Особливо актуально це для залізничників нашої області, бо Івано-Франківська відділкова лікарня працює тільки в режимі денного стаціонару. Тому ми підписали договір із першою міською лікарнею, де мають можливість лікуватися наші

працівники. Така практика показала себе із найкращої сторони. Очевидно, що Лікарняна каса працює для людей.

Богдан Шидловський, інженер-технолог локомотивного депо Львів-Захід:

— Я — молодий чоловік і ще півроку тому навіть не підозрював, що доведеться скористатися послугами Лікарняної каси. Три місяці тому лікар виявив у мене важку хворобу. Тепер я постійно проходжу лікування, яке не є дешевим.

Наприклад, необхідні ампули коштують по 350 і 700 грн за одну. А впродовж курсу лікування їх потрібно кілька штук. Зрозуміло, що самотужки лікуватися практично неможливо, та я всі необхідні ліки отримую завдяки Лікарняній касі. Якщо деяких ліків немає в наявності, то впродовж кількох днів питання вирішується. Тому не маю сумнівів щодо ефективності роботи Лікарняної каси, бо в цьому переконався на власному досвіді.

Лев Борщак, заступник начальника пасажирського вагонного депо Львів:

— Я представляю одне з найбільших підприємств залізниці. У нас працює 3,5 тис осіб, з яких 80 відсотків — члени Лікарняної каси, яка була створена для покращення лікування залізничників. Але, на мою думку, щоб менше витрачати коштів на лікування, треба більше коштів виділяти на профілактику захворювань. У нашому підрозділі є поліклініка. Для якісного проведення профілактичних заходів потрібне обладнання. Потрібно нам закупити обладнання на 4 тис. грн, але нам відмовили в цьому. Я цього не розумію, адже ми повинні дбати про здоров'я працівників.

Щодо ставлення залізничників до Лікарняної каси, то воно загалом позитивне. На сьогоднішній день скарж на роботу Лікарняної каси нема.

Володимир Канчій, головний лікар Ужгородської відділкової лікарні:

— Раніше галузеві лікарні працювали зі страховими компаніями. Але зараз цілковито підтримую співпрацю з Лікарняною касою Львівської залізниці. Кажу так, бо маю з чим порівнювати. Зараз в Ужгородській дирекції залізничних перевезень є два підрозділи, працівники яких застраховані у страховій компанії. Але ці працівники вже хочуть бути членами саме Лікарняної каси. Все досить просто: минулого року вартість одного випадку лікування члена Лікарняної каси становила 671 грн, а страхова компанія проплачувала власникам полісів лише 491 грн на один випадок. Якщо говорити про харчування, то член Лікарняної каси у нашій лікарні харчувався на 20 грн на добу, а клієнт страхової компанії на 12 грн на добу. Повірте на тарілці це дуже помітно.

Для лікарні дуже вагомим плюсом є те, що

Богдан Піх, начальник Львівської залізниці:

— Шановні колеги, якість і тривалість нашого життя залежить від нашого здоров'я. Мабуть, саме тому ми зібралися, щоб почути один одного і зрозуміти, які нині виникають проблеми в лікуванні залізничників. Медичному обслуговуванню населення держава належної уваги не приділяла уже тривалий час і досі не маємо нормального медичного законодавства. Президент дав вказівку реформувати медичну галузь. Реформа чекає і на залізничний транспорт, тому Лікарняна каса — це своєчасний і актуальний вибір залізниці. Я не буду хвалити чи критикувати Лікарняну касу, бо вона існує ще досить мало часу, але з відгуків членів Лікарняної каси зрозуміло, що свого часу ми вчинили правильно, заснувавши цю форму медичної взаємодопомоги. Тому нам треба в цьому напрямку працювати й надалі, покращувати механізми діяльності Лікарняної каси. І до цього має долучитися не тільки керівництво залізниці та дорпрофсожу, але й усі залізничники. Лікарняна каса — це громадська організація, тобто кожен застрахований залізничник платить внески з надією збереження здоров'я або й порятунку життя у разі такої необхідності.

Наша громадська організація працює в правових рамках, тому треба часто збиратися і врегульовувати ті питання, які виникатимуть у рамках її діяльності. Можливо, слід буде переглядати розмір членських внесків, бо з кожним роком зростають ціни на ліки, продукти харчування та медичне обладнання. Це треба буде робити, для того щоб ми змогли допомагати людям і в надзвичайно складних випадках, коли ціна лікування чи операції недоступна для людини та її родини. Минулого року Лікарняна каса допомагала важкохворим залізничникам. Таким чином дійсно були врятовані людські життя, за що зараз маємо щирі подяки. У робочому режимі Лікарняна каса намагається боротися із інфляційними процесами, підвищенням цін, зокрема, було прийнято рішення на 5 гривень збільшити суму коштів на харчування.

У виступах звучала тривога про професійні медогляди. Але ми змушені керуватися наказами Міністерства охорони здоров'я, тому ми не можемо впливати на періодичність медичних оглядів. А от обов'язковість проведення цих оглядів є однозначною. Ніхто не любить говорити про свої болячки, але, проводячи медичні огляди, медики часто виявляють хвороби на початкових стадіях, які зовнішньо себе не проявляють. Тому щороку проходимо медичні огляди, нерідко медики виявляють небезпечні захворювання і тільки своєчасне медичне втручання рятує людям життя.

Сьогодні я почув, що є потреба придбати медичне обладнання. Я вважаю, що ми не повинні ставити за самоціль закупити його багато. Але оскільки є залишки коштів, то ми можемо собі це дозволити. Дуже мудро закуповувати в першу чергу таке обладнання, яке в кінцевому випадку зменшить видатки Лікарняної каси. Щоб не треба було за лікування чи діагностику залізничників платити іншим лікарням, через те що у нас нема певного обладнання. Таке обладнання ми намагатимемося закупити для нашої лікарні, а залізничникам надаватимемо послуги безкоштовно або за символічну плату. А щоб воно окупилося, надаватимемо платні послуги для широкого загалу.

Я вивчав медичне обслуговування залізничників у Польщі, Угорщині та Словаччині. Ці країни випереджають нас. Там людина на випадок потреби застрахована в трьох-чотирьох місцях. Якісне лікування гарантує держава. Наша медична галузь фінансується державою тільки на заробітну плату медичним працівникам. Решта видатків фінансує залізниці. А за кордоном 25% вартості лікування кожного залізничника компенсуються державою. У такому ж обсязі потреби працівника, що лікується, оплачуються його особистими внесками. Третя чверть перекирається за рахунок інших фондів, наприклад, приватними внесками. І останню чверть оплачує роботодавець.

Але і в Україні найближчим часом будуть зміни. У ході медичної реформи підприємства будуть змушені відрховувати певні відсотки на медичне обслуговування працівників. Які це будуть кошти — ми ще не знаємо.

Своєчасний і ефективний вибір залізниці

Лікарняна каса проплачує кошти наперед, а страхова компанія відшкодує лише за фактом наданих послуг. Зрозуміло, що співпрацюючи з Лікарняною касою, ми можемо швидше відреагувати на захворювання, бо маємо можливість наперед закупляти ліки.

Лікарняною касою було запроваджено комп'ютерний звіт по кожному страховому випадку. А в нашій лікарні ведеться протокол, в якому зазначено, скільки коштів пацієнт отримував на медикаменти та на які саме, скільки на харчування тощо. Цей протокол подається на підпис пацієнтів. Із його впровадженням відразу зменшилася кількість скарг на медичних працівників.

А щодо таких випадків, про які розповідав Валентин Корнелюк, то лікарю їх надзвичайно важко сприймати, думаю і всім решта також. У нас не дуже багато людей потребують такої допомоги, але трапляються і важкі випадки. Тому, аби зберегти людині життя, вважаю, що доцільно створити при Лікарняній касі спеціальний фонд, де можна акумулювати кошти спеціально для таких випадків.

Михайло Яворський, начальник медичної служби залізниці:

— Хочу прояснити декілька речей, щоб присутні змогли зрозуміти, що Лікарняна каса — це не панацея від усіх хвороб. Було чимало думок, про закупівлю обладнання, досить часто дороговартісного. Сарнам потрібен УЗД-апарат. На сьогоднішній день хороший апарат коштує 700 тис. грн. Це великі кошти навіть для Лікарняної каси. Тому вважаю, що нема потреби закуповувати таке обладнання для лікарень, бо у Львові маємо потужний діагностичний центр. За схемою спеціальних діагностичних центрів працює увесь світ. Тому краще, якщо буде хороший діагностичний центр в одній лікарні, ніж окремі види обладнання у різних медзакладах. Кожен залізничник може приїхати до Львова і здійснити тут необхідне якісне обстеження.

А щодо медичних автопоїздів, то в цьому нині нема необхідності, бо Сарненська лікарня спроможна провести якісне обстеження.